

Stanislava Bůchová

Na životopise pracovali:

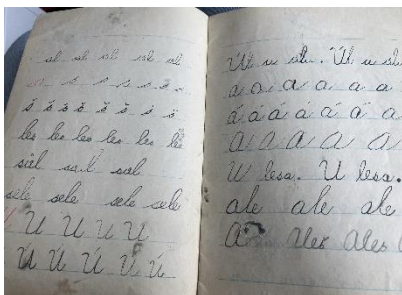
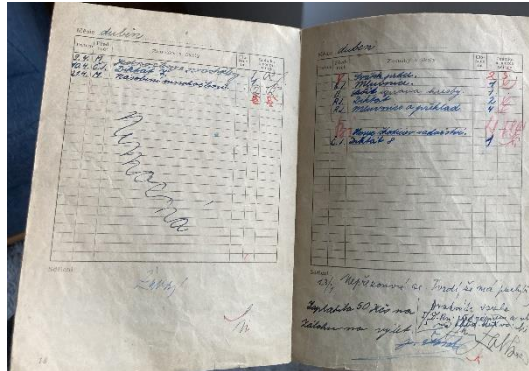
Lukáš Nárožný, Adéla Rašovská, Róza Škapová, Zuzana Gernatová, Nikol Obrynová,
Kryštof Engel

Paní Bůchová se narodila 12. 9. 1945 v Praze, v porodnici na Albertově. Své dětství a část mládí strávila v rodinném domě na Hanspaulce. Se svými rodiči měla hezký vztah. Vyrůstala se dvěma sestrami Martou a Vlastou a bratrem Otakarem. Často si hrávali na zahradě či na klidné ulici nejrůznější dětské hry. Ráda vzpomíná na svou mladší sestru Vlastu, která později pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici v Motole a dlouho bydlela v Praze 4 Hodkovičkách a hodně jí pomáhala.

Ve škole neměla problémy, učila se dobře, chodila i doučovat. Vynikala ale v matematice, chemii i českém jazyce. Milovala knížky a čtení je jejím velkým koníčkem dodnes. Chemii si oblíbila díky svému výbornému profesorovi, který hodně prováděl chemické pokusy. Toužila studovat chemii dál. Nejdříve ji na chemickou školu nepřijali, protože počet žáků z Dejvic byl omezen, ale poté si to rozmysleli, pozvali paní Stanislavu na pohovor, a nakonec ji na chemickou průmyslovku vzali.

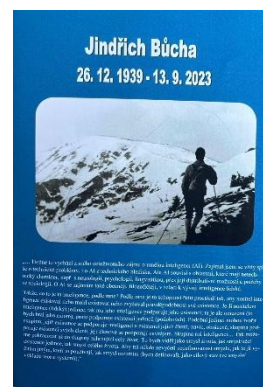

Během studia našla zálibení v architektuře a filozofii. Ale bylo jí doporučeno pokračovat ve studiu chemie i na vysoké škole.

Velmi si oblíbila sport a přírodu, a proto se věnovala atletice a turistice.

Nezúčastňovala se ani prvomájových oslav a raději trávila čas na horách, protože milovala horolezectví. Kvůli nepřítomnosti na prvního máje hrozily postihy. Osobně žádný nedostala, ale zná lidi, kteří postihy dostali. V klubu horolezců se seznámila se svým budoucím manželem Jindřichem Bůchou. Po svatbě se jim postupně narodily dvě dcery, Senta a Kamila.

Silný zážitek měla ze srpna roku 1968, když vpadla vojska Varšavské smlouvy do Československa. Paní Bůchová byla z této situace překvapená a šla se svojí dcerou přesvědčit na Václavské náměstí do centra Prahy. Na Václavském náměstí to bylo v tuto dobu velmi chaotické a nepřehledné. Běžně docházelo k potyčkám se sovětskými vojáky. Toto místo nebylo vhodné pro malé děti. Vyděšenou paní Stanislavu a její dceru odvezl laskavý kolemjdoucí domů. Starší sestra se rozhodla pro emigraci do Ameriky. Tato událost přinesla paní Bůchové komplikace do života: nadřízení jí nechtěli podepsat povolenku k odcestování do Jugoslávie, kam chtěla rodina vyjet kvůli zdravotnímu stavu dcery, dále neměla možnost povýšení v práci.

Když padl komunistický režim, byla ráda, a kolegové z práce se jí za své činy omlouvali.

Paní Stanislava se nadále věnuje svým koníčkům a zálibám: cestování, dějinám umění a čtení knih.